

Κατερίνα Σέρβη

ΜΙΣΗ ΜΑΓΙΚΗ ΩΡΑ ΣΤΟΥΣ ΔΕΛΦΟΥΣ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

Στον Μανώλη και στην Έλλη,
στις ξαδέλφες-συντρόφους
των παιδικών χρόνων
Λένα και Μάια
και στο πολυαγαπημένο
Χρισσό

Αθηνά, Ηρακλής, Πλάτωνας

Συμμαθητές από την πρώτη δημοτικού, έκαναν πάντα καλή παρέα. Τελευταία όμως έχουν γίνει αχώριστοι. Αφειρητία ήταν η μέρα που ξετρύπωσαν στο σπίτι της γιαγιάς της Αθηνάς ένα παλιό, παμπάλαιο μπουύλιο. Η απόφαση να εξερευνήσουν το περιεχόμενό του αποδείχτηκε ιστορική. Γιατί, κάτω από τα φθαρμένα, κιτρινισμένα ρούχα, τα παιδιά ανακάλυψαν έκπληκτα έναν διπλό πάτο, που έκρυβε, χρόνια τώρα, κάτι ξεχωριστό. Ένα μαγικό βιβλίο! Μόλις το άνοιξαν, είδαν ότι οι σελίδες του ήταν κενές. Ξαφνικά όμως γέμισε με μεγάλα καλλιγραφικά γράμματα, γραμμένα με χρυσό μελάνι, και τους φανέρωσε το μυστικό του. Ποιο; Μια μυστική μαγική λέξη! Όταν κάποιος προφέρει τη μαγική λέξη και συγκεντρώσει τη σκέψη του σε κάποιο πρόσωπο που έζησε στο παρελθόν, αυτό το πρόσωπο εμφανίζεται! Για 33 λεπτά μόνο! Ύστερα εξαφανίζεται. Επιστρέφει στην εποχή του χωρίς να θυμάται τίποτε από όσα είδε, έμαθε και έζησε.

Η τελευταία σελίδα έγραφε ότι το βιβλίο αποκαλύπτει τη μυστική μαγική λέξη σε όποιον το ίδιο αποφασίσει. Κι αυτός που θα τη μάθει πρέπει να την κρατήσει για τον εαυτό του, αλλιώς θα χάσει τη δύναμή της. Όταν τα παιδιά τελείωσαν την ανάγνωση, τα χρυσαφένια γράμματα άρχισαν να ξεθωριάζουν, ώσπου εξαφανίστηκαν εντελώς.

Η Αθηνά, ο Ηρακλής και ο Πλάτωνας, αφού ξεπέρασαν το πρώτο σοκ, έκρυσαν προσεκτικά το βιβλίο και ορκίστηκαν να φυλάξουν καλά το μυστικό τους, για να μπορούν να προσκαλούν επισκέπτες από το παρελθόν που μόνο οι τρεις τους βλέπουν και ακούν. Και να ζουν τη δική τους μισή μαγική ώρα!

Η ΧΑΜΕΝΗ

ΠΟΛΗ

« Γιαγιά, γιαγιάκα! »

Ο Πλάτωνας μπήκε τρεχάτος στην κουζίνα, με τα τσουλούφια του να ανεμίζουν, την ώρα που η γιαγιά Χαρίκλεια ετοίμαζε τη ζύμη για τα πασχαλιάτικα κουλούρια. Ήταν Μεγάλη Εβδομάδα και, προς μεγάλη ευχαρίστηση των τριών ακχώριστων φίλων, του Ηρακλή, της Αθηνάς και του Πλάτωνα, οι οικογένειές τους σκόπευαν να περάσουν μαζί το Πάσχα στο σπίτι του παππού και της γιαγιάς του τελευταίου, στο χωριό. Τα τρία παιδιά βρίσκονταν ήδη εκεί. Τα είχε φέρει ο μπαμπάς του Ηρακλή την Κυριακή των Βαΐων. Ύστερα είχε επιστρέψει –κακόκεφος– στην Αθήνα, μια και οι μεγάλοι δεν έχουν δεκαπέντε μέρες διακοπές. Θα ξαναρχόταν τη Μεγάλη Πέμπτη το βράδυ μαζί με όλους τους υπόλοιπους.

Η Αθηνά, ο Ηρακλής και ο Πλάτωνας περίμεναν τους υπόλοιπους, την «κάθοδο των μυρίων», όπως έλεγε η γιαγιά Χαρίκλεια, με μπόλικη ανυπομονησία. Όχι βέβαια ότι κι έτσι πέρναγαν άσχημα. Το παμπάλαιο τεράστιο σπίτι, με την αραχνιασμένη αποθήκη, τις ξύλινες σκάλες που έτριζαν σε κάθε βήμα, τα βαριά, γεμάτα παλιά παιχνίδια μπαούλα, αηλιά και οι καταπράσινοι λόγκοι γύρω απ' το χωριό με τις μουσικές πηγές, τα πνιγμένα στη βλάστηση μονοπάτια και τις σκοτεινές σπηλιές τους είχαν προσφέρει αμέτρητες ώρες διασκέδασης. Εκείνη την ημέρα όμως τα παιδιά είχαν αποφασίσει να κάνουν κάτι ξεχωριστό...

«Γιαγιά! Μπορούμε να πάμε βόλτα στους Δελφούς;»

Η γιαγιά Χαρίκλεια έπληνε τα αλευρωμένα χέρια της, τα σκούπισε προσεκτικά στην ποδιά της και στράφηκε συνοφρυωμένη προς τη μεριά του εγγονού της.

«Μόνοι σας; Αποκλείεται».

«Δε θα 'μαστε μόνοι. Θα μας πάει ο κύριος Τάσος με το ταξί του και μετά θα έρθει να μας πάρει».

«Όρεξη είχε ο άνθρωπος ν' ανεβοκατεβαίνει στους Δελφούς για χάρη σας».

«Θ' ανέβει έτσι κι αλλιώς. Έχει δουλειά, λήει. Έλα, βρε γιαγιά! Δε θ' αργήσουμε».

«Το καλό που σας θέλω!» είπε η γιαγιά, δήτην αυστηρά. «Αν δε γελιέμαι, υποσχεθήκατε ότι θα με βοηθήσετε με τα κουλούρια» πρόσθεσε και κατευθύνθηκε προς το μαυλόνι της κουζίνας.

Στο μεταξύ, στην αυλή, η Αθηνά κι ο Ηρακλής πάλευαν με απανωτά άγρια «μη!» να δώσουν στον σκύλο τους τον Φάνη να καταλάβει πως τα παρτέρια δεν είναι κρεβάτι. Εκείνος, πάλι, είχε ξαπλώσει φαρδύς πλατύς επάνω στους μυρωδάτους δυόσμους και δε φαινόταν διατεθειμένος να κουνηθεί. Ξαφνικά όμως πετάχτηκε όρθιος και άρχισε να γαβγί-

ζει χαρωπά κουνώντας την ουρά του. Τα δύο παιδιά γύρισαν και είδαν τη γιαγιά Χαρίκλεια στο μπαλκόνι και τον Πλάτωνα να κατεβαίνει βιαστικά την πέτρινη σκάλα που οδηγούσε στην αυλή. Το ύφος του έδειχνε ότι η πολυπόθητη άδεια είχε δοθεί.

«Άντε! Πάλη με ρίξατε!» επιβεβαίωσε από ψηλά η γιαγιά. «Ο παππούς στο καφενείο, εσείς στους Δελφούς κι εγώ εδώ, παρέα με τον Φάνη».

«Μη στενοχωριέσαι, γιαγιάκα» την παρηγόρησε ο Πλάτωνας. «Μια δυο ωρίτσες θα λείψουμε. Σ' το υπόσχομαι. Μετά θα βαρεθείς να μας βλέπεις!» πρόσθεσε, άνοιξε την ξύλινη, στεφανωμένη με μια ζωηρή κληματαριά αυλόπορτα κι εξαφανίστηκε εν ριπή οφθαλμού μαζί με τους φίλους του.

Η γιαγιά Χαρίκλεια έμεινε για λίγο ακίνητη σαν άγαλμα, με βλήμμα γελαστό κι ονειροπόλο, βυθισμένη στις αναμνήσεις. Από την ίδια αυλόπορτα είδε να βγαίνει ένα αδύνατο κορίτσι με μακριά ξανθά μαλλιά πλεγμένα σε κοτσίδες και φόρεμα λουλουδάτο, που το 'σκαγε απ' το σπίτι κι έτρεχε με τον ίδιο ενθουσιασμό για παιχνίδι. Τον εαυτό της, σε κάποια εποχή σχεδόν ξεχασμένη. Έπειτα συνήλθε.

«Φάνη, έλα» πρόσταξε, προτού εγκαταλείψει το μπαλκόνι. Και το σκυλάκι την ακολούθησε πρόθυμα. Άλλωστε η κουζίνα –και οι λικουδιές της– ήταν το δεύτερο πιο αγαπημένο του μέρος του σπιτιού μετά τα παρτέρια.

Για τη γιαγιά και τον Φάνη, εκείνο το φωτεινό, γαλήνιο ανοιξιάτικο πρωινό έμελλε να είναι ίδιο με όλα τ' άλλα. Όχι όμως και για την Αθηνά, τον Ηρακλή και τον Πλάτωνα. Ακόμα και η διαδρομή μέχρι τους Δελφούς ήταν μια αποκάλυψη γι' αυτούς. Καθώς το ταξί ανηφόριζε τον φιδωτό δρόμο, ο κύριος Τάσος έριξε μια ματιά απ' τον καθρέφτη στα παιδιά που κάθονταν ήσυχα ήσυχα στο πίσω κάθισμα, απορροφημένα από τη μεγαλόπρεπη ομορφιά του τοπίου. Και όπως κάθε οδηγός ταξί που σέβεται τον εαυτό του, ένωσε την ανάγκη να πιάσει κουβέντα.

«Πώς και πάτε στους Δελφούς, καμάρια μου;»

«Λέμε να κάνουμε μια βόλτα στ' αρχαία» απάντησε η Αθηνά.

«Α! Τ' αρχαία! Το σπίτι του προπάππου μου ήταν εκεί. Επάνω στον ναό του Απόλλωνα!»

Τα τρία παιδιά κοιτάχτηκαν παραξενεμένα.

«Τι εννοείτε "επάνω στον ναό του Απόλλωνα", κύριε Τάσο;» ρώτησε ο Ηρακλής.

«Μα δεν το ξέρετε; Οι Δελφοί δεν ήταν πάντα εκεί που είναι σήμερα. Αφήστε που δεν ονομάζονταν Δελφοί!»